గుండుసూది

నీటిమీద తేలే మంచుగడ్డకన్నా తొమ్మిది రెట్లు మంచుగడ్డ నీటికింద కనిపించకుండా ఉంటుందట! మానవుడి జీవితమూ అలాగే మరి!... ఎంతదగ్గరవాళ్ళయినా అతని జీవితంలోని నిజంలో పది శాతం కూడా చూడలేక పోతారు. కంటికి కనిపించేదే మనసుకి అర్థం అవుతుంది. మనసుకి అర్థం అయేదే భావానికి పునాదులు వేస్తుంది. అయినా, ఏదో బాగానే అన్ని జీవితాలు సాగిపోతూ ఉంటాయి... ఏది నిజం అన్నదానికన్నా, ఏది నిజమని అందరూ అనుకుంటారో అది ముఖ్యం... నిజానికి అదే నిజం! అందు చేతనే సమాజంలో మనిషి తన నిజ జీవితానికి యితరుల దృక్పథాల బట్టలు కట్టి బతకగలుగుతున్నాడు.

శేషగిరి జీవితాన్నే తీసుకుని పరిశీలించండి. సామాన్య పరిశీలనకి అతను అదృష్టవంతుడిగానే కనిపిస్తాడు. పెద్దదికాకపోయినా మంచిదే ఒక యిల్లు వుంది. అంత

గొప్పది కాకపోయినా గౌరవమైనదే అతనికి ఉద్యోగం వుంది - అదీ ఉన్న వూళ్ళోనే! పెద్ద అందగత్తె కాకపోయినా, గుణవంతురాలయిన భార్య వుంది... అతని మనస్సుని అర్థం చేసుకుని ప్రవర్తించే శీలం ఆమెకి ఉంది.

అతని సంసారం సరి అయిన సైజులో ఆదర్శవంతంగా వుంది... ఒక కొడుకూ, వాడి కన్న పెద్దది ఒక అమ్మాయీని.

అతని ఆరోగ్యమూ బాగుంటుంది - చీటికీ మాటికీ వైద్యుడి దగ్గరకి అతను వెళ్ళక్కర లేదు. అతని కుటుంబంలోనూ ఎవ్వరూ వెళ్ళక్కరలేదు.

ఇలాటి పరిస్థితులన్ని గమనించే శేషగిరి మిత్రులు 'నీ కేమోయ్:అదృష్టవంతుడివి!' అంటారు. శేషగిరి ఆ సందార్భాల్లో ఇబ్బంది పడిపోయి, "అదృష్టానికేంలే! నా బాధలు నాకున్నాయి" అంటాడు. కాని, అవతలి వాళ్ళు అది నమ్మక "నీ అబద్ధాలు మాకు తెలుసు లేవోయి- అన్నీ బాగున్న వాళ్ళకి అలా అనడం ఓ జబ్బు!" అని స్ఫురించేలాగ, నవ్వి, "ఆ! ఇబ్బందులు నీకులేకేం : కనిపిస్తూనే వున్నాయిగా!" అని కళ్ళు ఓ సారి ఎగరేసి వెళ్ళిపోతారు.

అలాటి సమయాల్లో తన జీవితాన్ని గురించి ఆలోచించి బాధపడతాడు శేషగిరి.... అతనికి తన జీవితం గుండుసూదులు గుచ్చిపెట్టే పిన్ కుషన్ లాటిదని అనిపిస్తుంది. వరండాలో వాలుకుర్చీలో కూర్చుని అతని ఆలోచనల్లో అతను వుంటాడు.

"ఏమండీ! ఒంట్లో బాగులేదా?" అని అడుగుతుంది. వెనకాల నిలబడి శేషరత్నమ్మ.

తన జీవితంలో గుచ్చిన మొదటి గుండుసూది ఆమే, అనిపిస్తుంది అతనికి పరిచయం వున్న రాగప్రియ జ్ఞాపకం వొస్తుంది.

రాగప్రియ!

ఎంత చక్కటి పేరు! మనిషీ దానికి తగినట్లుగానే వుండేది. 'ప్రియా ప్రియా' అని పిలుచుకుంటూ, ఆమెని ప్రతీక్షణమూ తన దానిగా ఆనందించే అదృష్టం శేషగిరికి పట్టలేదు...

"తల నొప్పి మందు కావాలా?"

మళ్ళీ భార్య గొంతుక.

"వొద్దులే - ఏమీలేదు.... నీ పని చూసుకో:" అని ఆమెని పంపేస్తాడు. ఈ జీవితంలో ప్రతి వాడికీ వుండేది తలనొప్పి మాత్రమేనని, దానికి ఒకటే ఒక మందు అనీ ఆమె ఉద్దేశం.

అటు కొబ్బరి చెట్ల వెనకాలనించి చంద్రుడు కనిపిస్తోంటే, ఇలాటి సంఘటన మరొసారి జరిగినరోజు శేషరత్నమ్మని ఇంట్లోకి పంపేక శేషగిరి మళ్ళీ ప్రియగురించిన

ఆలోచనల్లో పడ్డాడు. ఆ రోజుల్లో ఆమె తనతో చాలా చనువుగా వుండేది. నిజానికి, తానంటే ప్రాణం పెట్టేది. ఒక్కరోజు ఆమె కాలేజికి రాకపోతే తనకి తోచేది కాదు.... తాను ఒక్కరోజు కనిపించకపోతే రాగప్రియ తన ఆత్రుతని దాచేదీ కాదు!

ఎన్నోసార్లు తన హృదయంలో వుడికిపోతున్న ఆలోచనలన్నిటినీ ఆమెకి వివరంగా చెప్దామనీ, తన జీవిత భాగస్వామినిగా వుండ మని అడుగుదామనీ అతనికనిపించినా, అనేక కారణావల్ల శేషగిరి సాహసం చెయ్యలేక పోయాడు. ఆ రోజుల్లో వాళ్ళ నాన్న తహసిల్దారుగా వుండేవాడు. పెద్దమీసాలూ అతనూ చూస్తేనే భయం వేసేది అతనికి. దానికి తోడు తన తండ్రికూడా చండశాసనుడే. "కాలేజికి వెళ్ళింది చదువుకోడానికా, స్వయంవరానికిరా, సన్యాసీ?" అని ఆయన తప్పకుండా కేకలు వేస్తాడని తనకి భయం. ఇవన్నీ కాక, ప్రేమలాటి ప్రసక్తి తెస్తే, "శేషూ! నువ్వు మంచివాడివనుకొని నా అన్నలాగ నిన్ను అభిమానిస్తే ఇదా నీ నిజస్వరూపం!" అని రాగప్రియ కన్నీళ్ళు కారుస్తుందని అతనికి మరోభయం ఈ భయాలన్నీ కలిపి తనకి రాగప్రియని దూరం చేసి, తనకన్నా చాలా తక్కువ స్థితిలో ఉన్న ఓ అదృష్టవంతుడికి ఆమెని దగ్గర చేశాయి. అతను ఆమెని ప్రియా ప్రియా అని పిలుస్తూండడం తలచుకుని, 'స్కౌండ్రల్!' అనుకున్నాడు శేషగిరి. అదీ కొత్త విషయం కాదు - ప్రియ ఉదంతం వుండీ వుండీ జ్ఞాపకం వొచ్చి అతన్ని గుచ్చుకున్నట్టు బాధిస్తూనే వుంటుంది.

ఇరవైయేళ్ళ సంసారం తరవాత ఇలాటి ఆలోచన తప్పు అని అతనికి మరోబాధ.... అప్పటి ప్రియ ఇప్పుడు తన అమ్మాయి పార్వతికన్న చిన్నది.. అలా అని ఆ ఆలోచన మానుకోనూలేడు!.

కాలం అన్నిబాధలనీ వుపశమింప జేస్తుందని అంటారు... తనకి ఊపిరి తీసుకునే వ్యవధి ఇవ్వకుండా, బి.ఏ. రిజల్టు వొచ్చేలోగానే పెళ్ళి జేసిన తండ్రి, తన ఉద్దేశం ఏమిటి అని అడిగేపాటి ఆలోచన లేనితల్లి, ఒకరి తరువాత ఒకరు స్వర్గానికి వెళ్ళి పోయారు. - తల్లిదండ్రుల చాటుగా పెరిగిన శేషగిరి వాళ్ళ కోసం తల్లడిల్లి పోయినా, త్వరలోనే సర్దుకున్నాడు.

కాని, భార్యతో సరిపెట్టుకోలేక పోయాడు అమె అందగత్తె కాదనీ చదువుకోలేదనీ, తనకి ఏ కోరికా లేకుండానే ఆమెని పెళ్ళి చేసుకోవాల్సి వొచ్చిందనీ- ఇదేదీ అతని అసంతృప్తికి ముఖ్య కారణం కాదు - ఎవ్వరికీ చెప్పకోలేని బాధ అది...

అది ఆమె పేరు.

ఆమె పల్లెటూరి దైనంత మాత్రాన అలాటి పేరు ఆమె ఎందుకు పెట్టుకోవాలి? తన పేరు దగ్గర ఆమెది మరీ హాస్య కరంగా ఉంది. ఆమెని ఇన్నాళ్ళలోనూ తాను పేరు పెట్టి పిలవలేదు. ఆ శక్తి తనలోలేదు. కాని ఆ పేరు తలచు కున్నప్పుడల్లా అతనికి ఏదో బాధ కలుగుతూ ఉంటుంది ముల్లుగుచ్చుకున్నట్టు.

పెళ్ళికి ముందు అమ్మతో చూచాయగా ఆమాట అంటే, "అపచారం! వాళ్ళూ మనలాగే శేషగిరి భక్తుల్రా! అయినా పేరులో ఏముందీ!" అనేసి, పిల్లలో ఏదో మహత్యం ఉన్నట్టు తేలిగ్గాతీసి పారేసింది.

పెళ్ళి అయిన సంవత్సరం దాకా అతనికి ముళ్ళమీద ఉన్నట్లు ఉండేది..... ఒకనాడు సాహసించి, "చూడూ.. నీ పేరు మారిస్తే బాగుంటుంది." అని శేషగిరి భార్యతో అనకపోలేదు. ఆమె ఎంతో సిగ్గుపడిపోయి, "నా పేరు మీపేరుతో కలిసిందని మాబామ్మ ఎంతో ముచ్చటపడి పోయిందండీ! అయినా, అలాపేర్లు మార్చు గుంటారుటండీ!.... కావలిస్తే రేపు- పుట్టబోయే వాడికి ఇంకా మంచి పేరు పెట్టుకుందాం లెండి!" అంది. పార్వతి రాకకి మొట్ట మొదటి సూచన అదీ! కుదరగానే ఆమెతో ఒకసారి కశ్మీర్ వెళ్ళి తిరిగి వొద్దాం అనుకున్న ఆశకి అది అఘాతమై పోయింది.

అంతేకాదు. పార్వతి, మరో రెండేళ్ళకి మహేష్, పుట్టాక ఇంక అలాటి కల లేవీ కనే అవకాశం కూడా లేకపోయింది.

జీవితంలో ఏదో కోల్పోయిన ఒక అసంతృప్తిని ఈ జ్ఞాపకాలు ఉండీ ఉండీ బయటికి తెస్తూ వుంటాయి. ఎందుకో, ఈరోజు కొబ్బరి ఆకుల మధ్యనించి నీలి ఆకాశంలో చందమామని చూస్తూంటే తొలి యౌవనపు ఆ రోజులూ, ప్రియా, మరీ జ్ఞాపకం వొస్తున్నాయి.

"నాన్నా" అని పిలుపు వినిపించింది.

ఆ గొంతుక పార్వతిది.

ఎక్కడో ఆలోచనల్లో ఉన్న శేషగిరి వెంటనే పలకలేక పోయాడు - పార్వతి అంటే అతనికి ప్రాణం- కాని, ఈ నిమిషాల్లో ఆమె వొచ్చి ఉండకపోతే బాగుండుననిపించింది.

చివరికి, "ఏమిటమ్మా!" అన్నాడు.,

"అన్నం తినడానికి రమ్మంటోంది.... అమ్మ" అంది పార్వతి.

"అలాగేలే!--- కొంచెంసేపు పోయాక వొస్తాను ---" అన్నడు శేషగిరి.

"మరైతే నేను తినేసి నాటకానికి వెళ్తాను. ఏం?" అంది పార్వతి,

కొంచెం ఆగి, "సరే"నన్నాడు శేషగిరి. అతనికి పార్వతి నాటకానికి వెళ్ళడం ఇష్టం లేదు. ఎవరో 'ఫ్రెండ్స్'తో వెడతానంది - వాళ్ళెవరో, ఆడవాళ్ళో మగవాళ్ళో కూడా తనకి తెలీదు.

పార్వతి అంటే శేషగిరికి అంత అభిమానం ఉన్నా ఆ అమ్మాయి అంత స్వేచ్ఛగా తిరగడం ఆమెకి మంచిది కాదని అతనికి దృఢమైన నమ్మకం. వయసులో ఉన్న అమ్మాయి! రోజులు మారిపోయాయి.... ఒకటి రెండుసార్లు చూచాయగా ఆమాట భార్యతో అంటే, ఆవిడ "పార్వతికేం! బంగారుతల్లి! అది ఎక్కడ తిరిగినా, దానికేమీ బెంగలేదు." అనేసి ఊరుకుంది. అంతముద్దుగా పార్వతిని పెంచాక ఆమెతో ఈ విషయం గురించి చర్చించడం ఎలాగో అతనికి బోధపడలేదు- చివరికి కానీ అని ఊరుకున్నాడు.

అయినా, మాటి మాటికీ పార్వతి విషయం ఆతనికి భయం కలుగ జేస్తోనే ఉంది. ఊరి కొచ్చిన సినిమాలన్నీ చూడకతప్పదు- కొల్లలుగా వొచ్చేస్తూన్న అడ్డమైన చెత్త పుస్తకాలూ చదువుతుంది--- అనుభవంలేని ఆ వయసులో ఆమె ఏదైనా తప్పుపని చేస్తే అందరూ తననంటారు వీలైనంత వేగంగా పెళ్ళి చేసేస్తే తనకి బెడద వొదిలి పోతుంది.

నిట్టూర్పు విడిచాడు శేషగిరి - పెళ్ళి అయి సంవత్సరం తిరగకుండా తనని తాతయ్యని చేసేస్తుంది. ఏమిటో! చిన్నప్పటి కలలింకా పూర్తిగా కరిగి పోకుండానే తాను తాత అవడం అతనికి చాలా అసహ్యంగా తొచింది! అటు చూస్తే నుయ్యీ, ఇటు చూస్తే గొయ్యీ అన్నట్టు ఉందతని పరిస్థితి. ఏదో ఒక నిర్ణయానికి రాకతప్పదు.

లోపల మహేష్ ఏదో పద్యం వల్లిస్తూన్నట్లున్నాడు. గణ గణ చదువుతున్నాడు, వాడొకడు అస్తమానమూ చదువే! 'మీ వాడికేమండీ! అతి బుద్ధిమంతుడు! కష్టపడి చదువుతాడు!' అంటారు మాస్టర్లు. కాని వాడు ఉత్సాహంగా ఆటలాడి పుట్‌బాల్ లోనూ క్రికెట్‌లోనూ ప్రావీణ్యత సంపాదించాలనీ, తనలాగ కాకుండా ఆధునికంగా, ఆరోగ్యంగా అటు చదువులోనూ ఇటు ఆట పాటల్లోనూ మేటిగా ఉండాలనీ తన రహస్యమైన కోరిక నెరవేరేలాగ లేదు. వాడికి పుస్తకాలే తప్ప ఆట పాటలంటే సరదా లేదు- పోనీ అంటే ఎప్పుడూ చచ్చు పాసేకాని మంచి మార్కుల్తో రేంకువొచ్చివాడు ప్రకాశించనూ లేదు! పార్వతి నయం- దానికి ఎప్పుడూ మంచి మార్కులు వొస్తూ ఉంటాయి. కాని అదీ తన పీకలమీదికే వొచ్చింది-చదువు మానిపించే ప్రసక్తి వచ్చినప్పుడల్లా, "దానికేం! చదువుల సరస్వతి! విదేశాలు వెళ్ళికూడా చదువుకుంటున్నారు ఆడపిల్లలు- ఊర్లో ఉన్న కాలేజీకి పంపడానికేం?" అంటూ భార్య దాన్ని వెనకేసుకొస్తుంది!

బాగా పొద్దుపోయింది. శేషగిరి లేచి నిలబడి చిందర వందరగా ఉన్న జుత్తు సర్దుకొని తయారై భోజనానికి వెళ్ళేడు.

ఎప్పటిలాగే, వంటకాలు అట్టే రుచిలేకుండా సామాన్యంగా ఉన్నాయి, అతని భార్యకి వొంట అంత బాగారాదు. "చిన్నప్పట్నించి గారాబంగా పెరిగింది - కొద్ది రోజుల్లో అదే నేర్చుకుంటుంది," అని ఓదార్చే అమ్మ జ్ఞాపకం వొచ్చింది శేషగిరికి. ఆవిడ నాటికీ నేటికీ ఒక్కలాగే వొంట చేస్తుంది,

"అమ్మాయి ఎన్ని గంటల కొస్తుంది?"

"పదకొండు అవుతుంది". అంది భార్య,

"నేనెళ్ళి తీ కొస్తాను - పదిన్నరకి లేపు" అని చెప్పి, కళ్ళు బరువుగా ఉండడాన్న నిద్రకి ఉపక్రమించాడు శేషగిరి. అతను వెళ్ళే ఆవసరం లేదని ఆమెచెప్పడం అతనికి వినిపించింది కాని అతను జవాబివ్వలేదు.

అతనికి తొందరగా నిద్ర పట్టేసింది, నిద్దట్లో ఏదోకల- ముందర ఏమీ తెలిసిరాలేదు.

తెలిసి వొచ్చేసరికి శేషగిరి విచిత్రంగా ఏదోకొత్తరకం విమానంలో ఎగురుతున్నాడు. దానిలో తానూ, రాగప్రియా మాత్రం ఉన్నారు. ఇంజనుది కాబోలు - హోరు వినిపిస్తూంది.

అతనికి రాగప్రియ కనిపించడం లేదు. కాని అతనే ప్రియా, ప్రియా అంటూ ఏమిటో మాట్లాడుతూనే ఉన్నాడు. అర్థం చేసుకోలేని ఏదో ఒక ఉల్లాసం అతన్ని ఆవహించింది.

విమానం కిటికిలోనుంచి చూస్తే వెన్నెల తప్ప ఇంకేమీ, కనిపించడం లేదు. నదులూ పర్వతాలూ పట్టణాలూ దీపాలూ ఏమీ కనిపించవేం? అనిపించింది అతనికి.

"ఎంత ఎత్తున ఎగురుతున్నాం?" అని అతను అడిగాడు,

"చాలా ఎత్తుగా! పదివేలుదాటి పోయి నట్టుంది" అంది రాగప్రియ. కాని, ఆమె గొంతుకలాగ లేదది, "ఎవరదీ" అన్నాడు శేషగిరి.

"అదేమిటండీ నేనే! ప్రియని! రాగప్రియని." అంటూ ఎక్కడినించో వచ్చి తనకెదురుగా నిలబడినది తన భార్య, ఆవిమానంలో. ఆమె తన భార్య అయినా కాదని ఎందు కనిపిస్తోందో అతనికి తెలియలేదు. కాని అతనికి ఏదో అసంతృప్తి కలిగింది.

విమానం వెళ్ళి పోతూనే ఉంది. బయట వెన్నెల విరివిగా కాస్తోంది. ఎక్కడో పక్షులు అరుస్తూంటే ప్రియా! ప్రియా! అన్నట్టు ఉంది.

హఠాత్తుగా విమానం రొద ఎక్కువైంది ఎవరో శేషగిరిని మెడమీద పొడిచారు.

తుళ్ళిపడిలేచాడు శేషగిరి. బయట ఏదో లారీ పెద్ద రొద చేస్తూంది. వెన్నెల అతని ముఖం మీద పడుతూంది.

టైముచూశాడు.

పదిన్నర అవుతూంది.

భార్య అటుపక్కగా చాప పరుచుకుని నిద్ర పోతూంది. నిద్రలో ఆమె చిందర వందరగా వికారంగా ఉంది.

శేషగిరి కిటికిలోనించి బయటికి చూస్తూ తనకి వొచ్చిన కలని గురించి ఆలోచించుకున్నాడు. రాగప్రియ ఎందుకు తననింకా వేటాడుతోంది?

ఆ కలలో ఏదో అర్థం ఉన్నట్టనిపించి అతను ఆ ప్రశాంత సమయంలో మరికొంత ఆలోచించాడు. కలలో ప్రియ గొంతుకతో తన భార్య మాటలాడినప్పుడు ఆమెని ప్రియగానే అంగీకరించాడు. రూపాన్ని బట్టి ఆమెని తన భార్యగానూ అంగీకరించేడు.

అంటే, ప్రియకాదు తనని వెంటాడుతోన్నది.

తానే ప్రియని ఇన్నేళ్ళ తరవాత మానసికంగా వెంటాడుతున్నాడన్నమాట.

ఆ ఆలోచన అతనికెంతో ఆశ్చర్యం కలిగించింది తనని తాను పరీక్షించుకునే అలవాటు లేదతనికి.

కాని, ఆ అలోచనలో తప్పేమీ కనిపించలేదు. అప్పటిరాగం ఇప్పటి అనురాగంగా, మానసిక ఆరాధనగా ఉంటే ఏం? ప్రియకైనా ఇంకెవరికైనా, ఏమిటి నష్టం?

అతనికి పార్వతి జ్ఞాపకం వొచ్చింది.

లైటువేసి చెప్పుల కోసం వెతుకుతోంటే భార్య నిద్రలేచింది.

"ఏమిటండీ?" అంది లేచికూర్చుంటూ.

"టైమయింది. అలా వెళ్ళి దాన్ని తీసుకొస్తాను" అన్నాడు శేషగిరి.

"మీరు వెళ్ళాలంటే వెళ్ళండి కాని దాన్నెవరో ఒకరు దిగబెట్టక పోరు" అంది భార్య.

అతనేదో అనేలోపున మెడమీద మళ్ళీ ఏదో గుచ్చినట్టునొప్పి పెట్టింది. అతను చెయ్యి పెట్టి తడిమి ఒక గుండు సూదిని బయటికి లాగేడు.

"అదేమిటండీ" అంది భార్య.

"గుండుసూది..."

"ఎలా వొచ్చింది? గుచ్చుకుందా?"

శేషగిరి నిమిషం మాట్లడ లేదు. తలుపు తీసి బయటికి అడుగువేస్తూ "ఇదీ అన్నిటి లాగే వొచ్చి గుచ్చుకుందిలే. అందుకే నువ్వు నిద్ర పోయినా, నాకు తెలివొచ్చింది!" అన్నాడు.

ఏం విచిత్రం మనిషీ! అంటూ అతని భార్య మళ్ళీ నిద్రకి ఉపక్రమించింది.

❖ ❖ ❖